Софія

Грудень, десять років тому

Від початку заняття я крадькома витріщаюся. На те, як він трохи горбиться за партою, бо зависокий для неї. Як адамове яблуко рухається, коли він робить ковтки води з пляшки. І як довжелезні пальці незграбно обхоплюють ручку, коли він щось конспектує.

Цей хлопак — звичайнісінька людина, але водночас є у ньому щось надприродне. Темне й неслухняне волосся спадає на брови, кидаючи тінь на й без того глибокі чорні очі. У них чітко проглядається нудьга.

Я вже виклала друзям усе про зустріч із новеньким кілька тижнів тому, але з невідомих причин групові заняття він почав відвідувати лише зараз.

— Народ, у нас проблеми, — шепоче Неля.

Інші в аудиторії тим часом старанно дописують щотижневий короткий тест. Якщо прислухатися — можна почути, як скриплять мозкові коліщатка. А от у нашої компанії він зроблений ще десять хвилин тому, бо музична література — найлегший у світі предмет. Не знаю, як можна його завалити.

Неля не просто моя сусідка по парті — наша дружба триває ще з часів памперсів і пелюшок. Ми не вміли говорити, а вже були найкращими подругами. У неї віднедавна період «готки», і волосся висить пасмами, контрастуючи з блідим обличчям.

Звук власного імені змушує мене озирнутися. Примружені очі подруги дивляться на мене. Здається, я пропустила якийсь прикол.

— Викликаємо Землю, Фочіна! — повторює Макс гучніше.

Аудиторією лунає невдоволене цокання, а вчителька несхвально хитає головою.

— Чую я тебе!

Макс прибився до нашої компанії не так давно — після того, як вони із Сашею зіграли дуетом: вона на флейті, він — на скрипці. Саша, двоюрідна сестра Нелі, сидить поруч із ним, спираючись на стіну. Якби не дивакуватість Макса, ми б і далі шиперили цих двох, тільки от, здається, йому до жодної з нас діла немає.

— Ага, думаю, все, що ти зараз чуєш, — це як ви під Мендельсона шуруєте до весільного вівтаря, — Саша глузливо складає свої пухкі губи в трубочку.

— Фу, — морщуся. — Сказала ж, то був не «Весільний марш»!

Щоб сховатись від подальшого приниження, беруся повторювати факти про композиторів, якими списаний увесь зошит. Треба якось відволіктися від нав’язливих роздумів про новенького.

На наступному занятті з хорового співу наша компашка розходиться по місцях — у кожного свій тембр голосу. Зазвичай поява нового учасника хору викликає певний ажіотаж, адже хормейстерка, Катерина Юріївна, проводить коротке прослуховування на визначення тембру. Це типу як сортувальний капелюх, тільки хормейстерка не вигукує урочисто: «Ґрифіндор!», радше: «Шкандибай до он тих сопрано-вискочок і сконай там від сорому». Раптом це для вас новина — не всі музиканти гарно співають.

З тих двох коротких фраз, що я чула від новенького, ясно одне: у нього збіса приємний голос. Пощастило ж.

Всупереч очікуванням, він лише вітається коротким кивком із Катериною Юріївною й одразу стає поруч зі мною, уникнувши розподілення.

Виходить, наші тембри близькі? У мене альт, а він приєднується до тенорів, як там і був.

Між нами є різниця, і я навмисне окреслюю її, трохи посуваючись убік, залишаючи проміжок. З безпечної відстані у якихось двадцять сантиметрів дозволяю собі зміряти його поглядом знизу догори, поки той дістає ноти партії з наплічника. Одягнений у звичайний хлопчачий одяг — мішкувате худі, від якого тягне цигарковим димом, і ті самі чорні джинси-скінні, через які він здається ще худішим. Подумки гадаю, скільки йому років. Можливо, сімнадцять. Якщо так — то між нами приблизно два-три роки різниці.

— Привіт.

Підводжу голову й натрапляю на блиск чорних очей, спрямованих просто на мене. Вся кров миттю шугає до обличчя.

— П-привіт, — щоб не витріщатися, як дурепа, удаю, що розглядаю щось за його спиною.

А там троє друзів влаштували цілу пантоміму, активно тицяючи мені великі пальці вгору. Хай би що це мало означати.

— Ти навчаєшся у Лариси Вікторівни Бузак? Чув, вона ще та мегера. Як тобі з нею?

Ледь не випалюю: «*Хріново, от як!*». Але ми з цим кренделем не такі близькі, тож я обмежуюся простою реплікою:

— Ну, я навчаюся в неї вже третій рік.

Бузак вимоглива, я б навіть сказала — жорстока, зате її вихованці завжди потрапляють до найкращих викладачів у музучилищі. Тому й терплю це стерво.

— Тоді побачимось на прослуховуванні, — хлопчина підбадьорливо штурхає мене ліктем у плече.

Мене мов по голові гепнули. О. Боже. Мій! Він що, збирається прослуховуватися на Шопенівський фестиваль?!

Ноги самі собі німіють від таких новин. На фестиваль їздить лише одна людина від школи. Три роки поспіль це була я — аж тепер на горизонті майорить охрінезна халепа заввишки з ліхтар і з посмішкою Тасманійського диявола з мультика.

Щойно завершується хоровий спів, я буквально тікаю до першого-ліпшого вільного класу на свою заплановану репетицію. Дістаю збірку ноктюрнів Шопена, поки Лариса Вікторівна не прийшла, й одразу ж беруся грати так, ніби сам композитор розгнівано женеться за мною.

Тільки от усе звучить геть не так, як треба. Частина коди то зашвидка, то заповільна, я раз у раз збиваюся. Якщо цей вишкварок так грає Мендельсона, то й уявити годі, як він Шопена однією лівою забацає! Журі віддасть йому одразу всі три призові місця. А мене не візьмуть до музичного училища, бо я так і лишуся посередністю. Нащо він з'явився саме зараз, коли я от-от закінчу музичну школу й готуватимуся до вступу влітку? Цей хлоп у скінні-джинсах зіпсує мені все життя. Як там його, до речі, звуть?

— Я — Дем'ян.

Пальці судомно зісковзують на середині трелі.

Йосип-босий-і-кульгавий, хіба я міркувала вголос?!

Новенький виріс у дверях нізвідки.

— Подумав, було б добре познайомитися. Тим більше, що обоє навчаємося в Бузак, — Дем'ян усміхається щиро й доброзичливо, а мої очі відмовляються кліпати, заскочені від несподіванки.

Стоп, Софі… хлопчина, може, й не винен, що з'явився тут — весь такий майстерний…

Та я все одно не можу не звинувачувати його.

— Ага-а, — протягую, витираючи спітнілі долоні об велюр штанини. — Софія.

— Дуже приємно, Соняшнику.

— Е-е, ні. Я — Софія. Друзі іноді звуть мене Софі або Соф, — часто-густо доводиться виправляти людей, бо вони так і прагнуть назвати мене Сонею (у мене хіба є стокілограмові мішки під очима?), тож роблю це вже автоматично.

Звичайні люди після такого одразу ніяковіють і бурмочуть вибачення, але цей тип, як видно, не з таких. Мало того, що не зніяковів, так ще й блискавично вигадав мені уродське прізвисько.

Кілька секунд хлопець дивиться на мене й із зарозумілим виразом обличчя видає:

— Е-е, ні, вибач. Зватиму тебе Соняшник. Тобі личить.

І неквапливо зникає за дверима, залишаючи по собі дике бажання пожбурити навздогін стосиком нот. Та я лише безсило падаю чолом на клавіші, і піаніно видає такий звук, що ідеально описує мій стан — повна тринда.

***

— Та хто взагалі так дітей називає? — кручу в руках рожевий м'ячик-антистрес, закинувши ноги на спинку ліжка.

Кімната Нелі, схожа на відрижку єдинорога, — мій другий дім. За останній рік тут з'явилося кілька чорних плакатів із рок-гуртами, і тепер це якесь чорно-рожеве місиво з блискітками. Час від часу я чекаю тут подругу зі школи й, щоб згаяти час, граю в «Сімс 2». Бабуся не може дозволити собі купити комп'ютер або оплатити приватний навчальний заклад, як-от батьки Нелі. Тому ми вчимося нарізно. Хоча, може, воно й на краще — принаймні ніхто не загострює уваги на різниці наших соціальних статусів.

— Дем'ян, еге ж? — Неля озирається через плече, сидячи перед монітором.

Я в усіх деталях переповідаю нашу коротку розмову й жаліюся найліпшій подрузі, мов на сеансі психотерапії, але та невпинно клацає клавіатурою, практично не слухаючи.

— …І тоді він сказав, цитую: «Зватиму тебе Соняш…»

— От же *бляха*… — це улюблене слово Нелі, яке може означати насправді що завгодно й має широкий спектр застосування.

Я перевертаюся в купі пухнастих подушок, очікуючи на пояснення.

— Це ж Дем'ян Лисенко! — Неля тицяє в екран, презентуючи його сторінку в соцмережах, ніби це якийсь Бред Пітт.

— І?

— О Боже, Соф, як ти можеш виступати на конкурсах і не знати Дем'яна?

— Бо зазвичай мені пофігу, хто там ще виступає, — перебираю в пам'яті всі останні концерти, але ніт — ані ім'я, ані прізвище не говорять мені абсолютно нічого.

Та виявляється, що він таки знаменитість. Наступні кілька хвилин Неля захоплено розповідає, що цей фрукт і справді старший за нас: йому сімнадцять, і вже два додаткові роки Дем'ян навчається в музшколі та виступає не тільки на всеукраїнських конкурсах, як-от Шопенівський, а й на міжнародних. Що автоматично можна перекласти як: «триндець тобі, Софі».

— До Бузак він прийшов з іншої школи. Тому ми про нього й не знали, — підсумовує Неля, розвертаючись на кріслі.

— А звідки тобі це все відомо?

— Батьки ж повернуті на піаністах, алло!

Іноді я забуваю, що Неля теж грає. Це була примха її батька. Мабуть, таким чином він компенсує те, що в дитинстві йому не дозволили мати вдома фортепіано.

Падаю на ліжко, де мене огортає м'якість подушок, і тихенько стогну. Неля заскакує поруч так, що матрац підстрибує, а квітковий аромат її парфумів лоскоче ніс.

— Я помру, коли ви почнете зустрічатися.

— Коли?! Здуріла? Він мій конкурент!

— Ой, не будь такою нудною. Він здається досить милим, — Неля мрійливо накручує пасмо волосся на палець, а я намагаюся відмотати спогади про вчорашній день до моменту, поки ще не знала, хто такий Дем'ян.

Перш ніж встигаю заперечити, що я просто прагматична й не вигадую собі любовну драму з нічого, подруга тягнеться до комп'ютера, щоб увімкнути наступну серію «Щоденників вампіра». Ми дивимося перший сезон уже втретє. Я ковтаю всі аргументи й відкладаю їх на потім, бо чарівний поганець Деймон от-от з'явиться, щоб завоювати Єлену.